

Μην είχαμε κίθαρα της ότι θα τραγουδούσα
 Τραγουδι τώρα λυπηρό;
 'Α! Άλλοτε τίτουν κερύ,
 'Εκείνην άγροικουσα.
 Τά γέλια της τὰ άνθρα έρχαν άρμονία
 Εχει φωνή άγγελική,
 Και τὸ χαμόγελο γλυκό,
 Τὴν στάση ούρανια.
 Κίθαρα έρημη και Σὺ και πολυπικραμένη
 'Όπως ὁ άμοιρος έγώ,
 Τὴν έρημία κυνηγῶ,
 Τί στέκει λυπημένη;
 Στὸ μάκρο του τάφου της έλα νά σ' άκουμδύσω.
 Και γιὰ τὴν έστατη φορὰ,
 Νά ψάλλουλε ὀδυνηρά,
 Πριν σ' αποχωρητίσω.
 Και νά χυπιήσουμε μαζὶ τὸ έρμὸ της λιθάρι
 'Αχ! τότε ίσως αναζή,
 Ναι! ἄς φωνάζουμε μαζὶ,
 Μὴ μᾶς γενῆ ἡ γὰρ.
 Μιναίως κλαίμε και οί θεοί έδῶ τὴν έρημία,
 Και ψάλλουμε άδελφικά
 Τὰ έπη της τὰ νεκρικά
 Μὲ θλίψη, μὲ πικρία.

Π. Ν. Π.

Πῶς διασκεδάζεις τις ἐν Πάτρεις.

Τόσοι πολλοί είναι αὐ ἐν Πάτρεις διασκεδάσεις,
 ὥστε ἀγνοῖ τις ποὺ νά πρωτοπάγγει!!
 Νά παιζῆ ἐν ὄμιμον εἰς τοῦ Μάρκου, νά φάγγ
 παγωτόν εἰς τοῦ Καλεβρά, νά πῆρ καφέ εἰς τοῦ
 'Αποστόλη, νά φιλοσοφῆ εἰς τοῦ Σαπουνητή, ἢ νά
 φιλικῶς εἰς τοῦ Ντέρε;
 Είναι τόσοι διασκεδάσεις...!!
 'Α; ἀρῆσμεν και ἄλλην ἢ ὅποια ἀρχίζει σήμε
 ρον. Τὸ ἀπέραντον καφρανεῖον τοῦ Σφήκα εἰς τὴν
 πλατεῖαν.
 'Επειτα τόσα καφρανεῖα εἰς τὸ μῶλο, εἰς τὰ ὀ-
 ψηλά ἀλώνια;
 Αὐτὸ εἶναι φρικῶδες! νά ἴναι τόσοι διασκεδά-
 σεις και νά μὴ δύναισι νά πηγυῖν εἰς ὁλας!
 'Ας ἰδῶμεν λοιπὸν πῶς διασκεδάζῃ τις ἐν Πάτρεις.
 Είναι Κυριακή. Σκεῖνεσαι ἀπὸ τὸ κρεβδᾶτι' λέ-
 γεις, πῶς θά διασκεδᾶσω τὸ καπέλο σου και εἰς
 τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα εἰς τὴ Φραγκόκλησα' ἦλθεν
 ἡ ὥρα 10 1/2' ἔ, τώρα; Τώρα εἰς τοῦ Μάρκου,
 προσβάλλουσι φωναὶ μουριᾶδες τὰ ὠτά σου. 'Α, εἰ-
 ναι τὸ Κόφ'το' ἄς τὸ πάρουμε νά ἰδοῦμε τί νέα
 μυθιστορήματα και γυναικοκαυγάδες ἔχει και τοῦτο.
 Τὸ διάβασε' ἔ, τώρα; ἄς παρᾶσουμε ἀπὸ τοῦ
 Ζωγοπούλου, Σ' τὸ κ α λ ὀ ρ α κ ι' ἦλθε ἡ 12'

ἄς πᾶμε νά φᾶμε' και τοιουτοτρόπως διήλθες τὴν
 ἡμέραν σου διασκεδάζων.

Τὸ ἀπόγευμα μέλλεις νά υπάγγεις εἰς τὴν μουσι-
 κήν, ἀλλὰ δὲν εἶναι καλὰ δὲν εἶναι καλὰ τὰ γένει
 σου, ἔμπρός εἰς τὸ club d' aristocratie, εἰς τοῦ
 Γιαννίκου, εἰαί και τὰ γένεια σου ἰσάζεις και εὐρι-
 σκεις ὅποιον θέλεις ἀπὸ τοῦς gentlemen. 'Επει-
 τα εἰς τοῦ Καλεβρά. τρώγεις εἷα γλυκὸ' ἔπειτα
 εἰς τὴ μουσική, ἀφοῦ βίψεις μερικὸς ἀεροβολισμὸς;
 εἰαί, πορεύεσαι πρὸς τὸ φαγεῖν' και κατόπιν;

Εἰς τὸ Καφέ ἡμᾶν.

'Εσεὶ πλέον εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν διασκεδάσεων'
 εἰαί ἡ ὥραία Ἀρμένια με τὰ παθητικά της τραγού-
 δια, εἰαί τὸ εβάλαν φωτιά στὰ Γιάννα, εἰαί ἰ-
 κείνο τὸ βιολί τὸ ὑπερβαῖον και ἀηδόνια, εἰαί τὸ
 βλέμμα της Σοφίας, εἰαί... ἀνεστενάζει χωρὶς
 νά θέλεις, εἰαί τέλος πάντων και ὁ πλέον ἄθιο;
 πειθετα ἀδιστάκτως περὶ της ὑπάρξεως τοῦ Δι-
 μιουργοῦ. Τί ἄλλο θέλεις; ἄμηνές περιφημος, φω-
 νὴ ὅ,τι ἐξάισον, βιολιον θεῖον, βλέμμα ἡδυπαθέστα-
 τον και καλονή θεσπέσιος. Τί δύνασαι νά ζη-
 τήσης ἄλλο; Θεῶν και θεώμενος, ἀκούων και ἀ-
 κουόμενος... ὅταν ἀναστενάξεις;... μένεις εἰαί
 ἔως τὴν 1 1/2 Π.Μ. ἔπειτα ἔχεις ἄλλην λαμπρὰ
 διασκεδάσιν.

Τὸν ὕπνον.

'Ἐ δὲν διασκεδάζεις κανεὶς λαμπρὰ εἰς τὸς Πά-
 τρες;

Τὴν κόμην τῆ χρασοῦξανθη.

Αὐτὴ τὴν κόμην ἄμ' ἀπολας
 Τὸν ἦλον σκοτίζεις,
 Και τὴν καρδίᾳ μου, ἀσπλαγχνη,
 'Ανάστυς και φλογίζεις.

ROSE.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ.

Θά ἔχωμεν στρατιώτην τριετῆ.

'Ο κ. Γούνας ἔχει υἱὸν τριετῆ, ὅστις εἰς τὰ μη-
 τρώα φέρε ἡλικίαν εἰκοσι και τριῶν ἐτῶν' και ἔπειθὴ
 οὐδεὶς ἐξαίρεται, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θά ἐνδύσασι
 τὸ νήπιον, και θά τὸ κάμωσι **ταπεινότη**. Θά τοῦ
 πάρωσι **παιθᾶκι, μπαλακᾶκι** και θά τὸ γουμᾶ-
 σωσι' θά κάμῃ **βουμανᾶθεα**. 'Ω σημεῖα τῶν και-
 ρῶν! ἢ μάλλον, ὦ καιροὶ σημείων... τοιούτων,
 σημειούμενοι και μέλλοντες νά μείνητε ἀειμόνητοι
 και ὑπὸ τριετῶν στρατιωτῶν, και ὅχι μόνον ὑπὸ φα-
 κηλάδων.

'Πε δ' ἐμάθεμεν ἀπερασίση και νά προδιδασθῆ
 ὁ ἥρωας οὗτος τῶν τριῶν ἐτῶν εἰς δεκαεῖα.